

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
ODD MELSDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

De gamle toner?

Det er merkelig hvorledes historien har en tendens til å gjenta seg. Vi sitter her og blar i en kvartalspublikasjon for ungdom med det for de eldre ikke ukjente navn ABC. Publikasjonen befinner seg som sin gamle navnebror et steds ute på høyre fløy. Og det kan jo kanskje i og for seg være merkelig nok i en tid hvor alt skal være ensrettet centrum. Men det som i særlig grad vakte vår oppmerksomhet og interesse var at disse unge, som ikke er blitt så hambroiserte at de har gitt troen og idealene på båten av taktiske hensyn, synes å tumle med de samme problemer som har vært bestemmende for den politiske utvikling hos så mange av de gamle NS-medlemmer.

For det første avslører dette blad, med en intern SUFPublikasjon som kilde, at ungdomsorganisasjonen innen Sosialistisk folkeparti er opptatt av tanken på det samme som mennene i dagens sedate Arbeiderparti var i tredveårene. De bygger fremdeles på den «marxisme» som ikke var det norske Arbeiderparti har forlatt, men som ellers i verden nu bare lever som slagord på transparenter ved jubileer i Moskva. Og de vil, slik som dagens mette revolusjonære fra det gamle MOT DAG og i det gamle førerskipt i Arbeiderpartiet engang ville — før herrene fikk makt og embeter blant oss, — gjøre revolusjon. Og siden de har satt seg et slikt stort mål trass i at de selv er så små, så må de vel i likhet med sine reformerte røde forgjengere også pusle med å skape maktmidler til revolusjonært bruk? Kort sagt: røde garder.

De røde SUF'ers sjefsideolog, en herremann ved navn Tron Øgrim, doserer i partigruppens private informasjonsblad at «Sosialismen oppstår ved at en klasse tar makta fra en annen klasse. Dette kan ikke skje gradvis, litt etter litt, for «du kan ikke flå en tiger klo før klo» (Mao?). Det må skje ved revolusjon, «over natta». Det er jo like rene ord for pengene som de ord de gamle NS-folk i tredveårene møtte fra dagens mette revolusjonshelter i Arbeiderpartiet. De som med sin politikk førte Norge ut i ulykken, men steg opp igjen som nye politiske fenixfugler av asken.

Det var disse revolusjonære bestrebelse i tredveårene og den undergangspolitikk som ble ført uten at de borgerlige partier rørte en finger til forsvar av de nasjonale verdier som fikk datidens idealistiske ungdom til å samle seg under Nasjonal Samlings merke. Det var datidens borgerlige unnfalleshetspolitikk på alle områder, «folkepartipolitikk», hambroismen, det politiske kameraderi istedenfor forsvar av de egne idealer, som skapte det en idag med partipolitisk gys kaller for «nazismen».

En skulle tro at det etter hambroistenes knusende seier, med de fatale følger for de nasjonale som reiste seg mot de nedbrytende krefter, ville bli vanskelig å finne nye motstandskrefter. Men, som nevnt innledningsvis, så har historien en tendens til å gjenta seg. Ungdommelig idealisme og vilje til kamp for nasjonale idealer lar seg visst vanskelig holde nede trass i de smertelige erfaringer historien gir. Iallfall kan en da merke tydelige tegn på utilfredshet hos dette blad for konservativ ungdom. Samme utilfredshet som i sin tid bar Nasjonal Samling og norsk «nazisme» til dåpen.

Spesielt merker vi oss noen randbemerkninger av Idar Aarheim, hvis forfriskende synspunkter vi også tidligere har notert oss. Aarheim minner bl. a. om Nietzsches ord

Alf Larsen

I de store åndelig adelige, uavhengige, modige og klarsynte kunstneres og vi hadde nær sagt dommedagsprofetens ensomme verden — der vil i det norske åndsliv Alf Larsens verk, bebudelse og fane stå i stormen. Det er

«Partimennesket lyver alltid» og tilføyer at «hver eneste dag kan vi lese de løgner og halvsannheter som partimenneskene slår om seg med og som dagspressen pliktskyldig bringer videre. Men det er pene, velfriserte halvsannheter som helst ikke skal støte noen». Bortsett fra de tidligere NS-folk, kunne han vel ha tilføyet, men også disse unge som begynner å øyne hva det hele dreier seg om må — iallfall foreløpig? — vokte seg for å krenke landssviktabuet.

Aarheim slår fast at «Idag står det en ny generasjon av dådskraftig ungdom på høyre fløy som er misfornøyd med den dådsfattige konservatisme, men partiet Høyre og akademikere av Minervatypen hindrer deres virke-trang. — — — Imens venter konservativ ungdom på saker de kan ta fatt i, på modige og redelige standpunkter og et svar som gir livet mening og gjør det verdt å leve. Og det mangler ikke oppgaver i vår tid. En av de største farer vi står overfor er hva vi kan kalle alliansen mellom det farvede proletariat ute i verden og det intellektuelle proletariat i Europa og Amerika. Forræderne er iblant oss. Disse to aktive kategorier møtes i et felles ønske om å styrte i grus alt det Vesten står for — — —»

Amen.

Vi tror at mange av de gamle NS-folk i disse toner vil høre gjenlyden av egen ungdom marsjere forbi. Og heldigvis er det vel slik at det alltid vil finnes idealistisk ungdom som både tror og vil og som gjør alvor av ordene i vår gamle kampsang: «Marsjere vi, marsjere vi for folk og fedreland!»

ALF LARSEN

102969

min tro. —

Om hans diktning er jeg ikke verdig til å tale. Hans mot og kompromissløshet i stillingen av dette samfunns og denne verdens diagnose — «utviklings» aspekter — betegner en utfordring til den levedyktige del av Norges ungdom. Den vil ha sin misjon når det partipolitiske kassebedrøveri og anonyme maktmissbruk har sunget sin siste sang i Stortinget og Rådhuspalassene over hele vårt land. — Hvis da ikke alt er ute. Det mente Alf Larsen. — Gunnar Utsonds «Helhesten» er i slekt med Alf Larsens visjoner.

Hans mot: Han abonnerte på og fikk i åpen post denne varg i veum som heter Folk og Land før han fikk kunstnerlønn av Stortinget. —

Alf Larsens utsigelse av sine syner, ikke minst i Farmand, den strålende men ensomme kamp han førte mot selvbedragets system og regime i vårt norske folk, gjorde ham så langt fra bitter. Han var et festlig menneske. En utrettelig lærer, veileder og inspirator. Visstnok så han nedstyrtningen i smeltedegelen som eneste gjenstående hestekur — verre enn den prisbelønnede Johan Borgens bejamrede nazisme og hans av gode grunner fortiede stalinisme. —

Alf Larsen skriver i et brev, datert Tjøme 9.3.1960:

«Jeg synes tross alt det er morsomt at vi har dere rabiate antiradikalere og antikommunister her. Rett får dere aldri, like så lite som de andre, men hvis dere ikke var her og vi hadde bare jøssinger — ja, da tror jeg nok jeg ville emigrere, tross mine snart 75 år!»

Aftenposten skrev for ikke lenge siden om en ekspedisjonssjef i Justisdepartementet som fylde år: «Hans lange virke i departementet har åpenbart ikke hatt skadelig innflytelse på hans mange gode menneskelige egenskaper.» —

Vekk fra støvet byråkrati, i sitt innholdsrike hus ut mot havet, i tonerne fra den ennu ikke myrdede natur ble Alf Larsen i dette land en enestående kriger for Gud og mennesker.

Alexander Lange.

ALEXANDER LANGE
Redaktør — Sakfører
Telef. 46 71 43
Ullevålsvn. 102A — Oslo 4

Gunnar Utsonds «Helhesten» er i slekt med Alf Larsens visjoner.